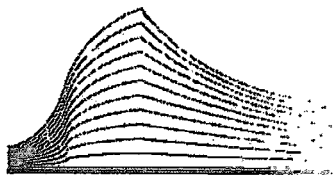

Kopie
Afgeleverd aan: mr.
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

65683

Uitgifte

Repertoriumnummer 2014 / 14 693
Datum van uitspraak 03 oktober 2014
Rolnummer 2010/AR/1530

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

na tussenarrest
d.d. 01.06.2012

Overgeschreven 1^e Hypotheekkantoor

Hof van beroep

Gent

Arrest

negende kamer

Aangeboden op 07 OKT. 2014
Niet te registreren Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.j.

COVER 01-00000036065-0001-0007-02-01-1

65684

2010/AR/1530 - In de zaak van:

De heer (voorheen de heer),
handelend in zijn hoedanigheid van Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor
de Provincie West-Vlaanderen, met zetel te 8200 BRUGGE, Jacob van Maerlant gebouw,
Koning Albert I laan 1.2, bus 94,
die woonstkeuze heeft gedaan op het kantoor van zijn raadsman,

appellant,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400 OOSTENDE,
Archimedesstraat 7

tegen

, aannemer,
wonende te ,

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. VINCKE Kris, advocaat te 8310 ASSEBROEK, Jan Morltoenstraat 1
bus 7

wijst het hof het volgend arrest:

1.

Het hof, anders samengesteld dan bij tussenarrest van 1 juni 2012 en voor wie de zaak door
de partijen werd verder gezet, heeft partijen bij monde van hun raadslieden gehoord in
openbare terechtzitting en in het Nederlands. De voor hen neergelegde conclusies en
overgelegde stukken werden ingezien.

2.

De bestreden beslissing is nog steeds het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te
Brugge, eerste kamer gewezen op 10 mei 2010 in de zaak die er gekend was onder A.R.

PAGE 01-00000036065-0002-0007-02-01-4

nummer 07/1573/A, waarin de eerste rechter de herstellvordering van appellant, waarvan het voorwerp in het tussenarrest van 1 juni 2012 in extenso werd weergegeven (waarnaar het hof verwijst en welke weergave het hof als hier uitdrukkelijk herhaald beschouwt), afwees als zijnde kennelijk onredelijk en daarom ongegrond.

Duidelijkheidshalve brengt het hof kort in herinnering dat deze herstellvordering betrekking heeft op *een garage en twee penanten aan het begin van de oprijlaan*, zich bevindend op een perceel gelegen te _____ in (volgens het gewestplan _____, goedgekeurd bij KB van 7 april 1977) "*landschappelijk waardevol agrarisch gebied*", waarvan de afbraak (met verwijdering van het gesloopte materiaal) wordt gevorderd.

Appellant heeft tegen dit vonnis tijdig, geldig naar de vorm en ontvankelijk hoger beroep ingesteld middels verzoekschrift dat werd neergelegd ter griffie van dit hof op 4 juni 2010, wat reeds werd vastgesteld bij voormeld tussenarrest van deze kamer van 1 juni 2012 (op p. 9-10) en volhardt, ook na tussenarrest, in zijn herstellvordering die door geïntimeerde blijvend wordt betwist.

Middels het tussenarrest van 1 juni 2012 werd (zoals gezegd) het hoger beroep van appellant ontvankelijk verklaard en werd reeds geoordeeld dat:

- er geen redenen voorhanden zijn om het bestreden vonnis nietig te verklaren wegens miskennis van de rechten van verdediging,
- appellant zijn (civiele) herstellvordering niet langer ent op:
 - o het *oprichtingsmisdrijf*, (wel te verstaan afzonderlijk en op zichzelf beschouwd en buiten iedere samenhang met een ander misdrijf),
 - o het *instandhoudingsmisdrijf*,en dat hij niet vermag zijn vordering te steunen op:
 - o een complex misdrijf bestaande uit de samenloop (ex. art. 65 S.W.) van het oprichtingsmisdrijf (gepleegd in 1995-1996) en het strafbaar in stand houden vanaf dan tot en met 31 augustus 2009.
 - o een voortzettingsmisdrijf ex. art. 6.1.1., lid 1, 1° VCRO (voorheen art. 146, lid 1, 1° DORO).¹

¹ Duidelijkheidshalve preciseerd het hof dat in huidig arrest met volgende afkortingen het volgende wordt bedoeld:

- "VCRO", de *Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening*, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende de coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening, in werking getreden op 1 september 2009.
- "DORO": het Decreet van 18 mei 1999 houdende de *Organisatie van de Ruimtelijke Ordening*, van toepassing tot en met 31 augustus 2009.
- "Stedenbouwwet": de Wet van 29 maart 1962 houdende *organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw*.
- "Inrichtingsbesluit": KB van 28 december 1972 betreffende de *inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen*.

Partijen werden uitgenodigd (verder) standpunt in te nemen nopens de vraag in welke mate appelland zijn herstellvordering kan enten op het voortgezet misdrijf van gebruik in strijd met de bestemmingsvoorschriften zoals bedoeld in en strafbaar gesteld door art. 6.1.1., lid 1, 6° VCRO (voorheen art. 146, lid 1, 6° DORO), alsook over de vraag of, in acht genomen de door het hof aangestipte regelgeving, de kwestieuze penanten wel vergunningsplichtig zijn.

Mede gelet op het standpunt dat partijen middels conclusies neergelegd na heropening der debatten (en m.n. middels de aldus laatst ter griffie van dit hof neergelegde conclusies voor appelland op 11 oktober 2013 en voor geïntimeerde op 21 juni 2013), alsook (wat betreft de middelen waaromtrent de debatten niet werden heropend en die door het hof in het tussenarrest alsnog niet werden ontmoet) op de vóór tussenarrest ter griffie neergelegde syntheseconclusies voor appelland op 27 januari 2011 en voor geïntimeerde op 14 maart 2011, vermag het hof thans (verder) te oordelen zoals hierna uiteen gezet.

3.

3.1. Na heropening der debatten steunt appelland zijn vordering op een voortgezet misdrijf van gebruik in strijd met de bestemmingsvoorschriften zoals bedoeld in en strafbaar gesteld door art. 6.1.1., lid 1, 6° VCRO (voorheen art. 146, lid 1, 6° DORO).

3.2. Zelfs wanneer het hof zou aannemen dat:

- het na 1 mei 2000 aanhoudend (loutere) gebruik van reeds voor 1 mei 2000 opgerichte en afgewerkte constructies, m.n. een garage enerzijds en twee penanten anderzijds, in strijd met de bepalingen van het gewestplan (in bepaalde gevallen) een inbreuk zou kunnen vormen op art. 6.1.1., eerste lid 6° VCRO (en voordien op art. 146, eerste lid, 6° DORO), waarbij dat gebruik zowel kan worden gepleegd, voortgezet als in stand gehouden (zie ook Cassatie: 10 januari 2012 (P.11.0843.N), 17 januari 2012 (P.11.0917.N), 8 februari 2013 (C.11.0617.N), 24 oktober 2013 (C.12.0068.N) en 24 oktober 2013 (C.12.0069.N.), www.cass.be),
- er met betrekking tot de garage en de penanten sprake zou zijn na 1 mei 2000 van een opeenvolgende reeks positieve en aflopende handelingen van gebruik, die, in de mate dat ze elk op zich en/of samen genomen strafbaar zijn, samen een voortzettingsmisdrijf uitmaken,

dan nog zou de herstellvordering hoe dan ook niet kunnen worden ingewilligd, nu ze een kennelijk onredelijk karakter vertoont.

3.3. De artt. 6.1.41 en 6.1.43 VCRO (voorheen art. 149 en 151 DORO), waarop de herstellvordering van appelland gesteund is, dienen tegelijk te worden gelezen samen met en in de context van art. 159 GW, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen.

Krachtens deze laatste bepaling behoort het tot de bevoegdheid van de rechter om de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust.

In het huidig kader moet de rechter nagaan of in essentie de beslissing van het bevoegd bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen.

Mocht blijken dat de herstellvordering steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dan moet de rechter deze vordering zonder gevolg laten.

De discretionaire bestuurshandeling die de gevorderde herstelmaatregel toch is, kan wegens haar inhoud door de rechter met zijn desbetreffend marginaal toetsingsrecht slechts onrechtmatig worden bevonden indien zij *kennelijk onredelijk* is.

Het komt het hof daarbij niet toe om de opportuniteit van de herstelmaatregel te beoordelen, wat het hof in deze ook niet doet.

Het komt het hof evenmin toe een alternatieve herstelmaatregel te substitueren aan de gevorderde herstelmaatregel, maar enkel deze laatste op zijn wettigheid te toetsen.

3.4. Geheel terecht heeft de eerste rechter erop gewezen dat de garage aansluit bij de bestaande bebouwing en omgeven is door verschillende gebouwen. De aansluiting van de garage dicht bij de vergunde woning wekt geen verdere residentialisering in de hand. De ruimtelijke impact is m.a.w. bijzonder beperkt.

Dit laatste geldt ook voor wat betreft de penanten (die zeer nauw aansluiten bij het groen) en die de normale ingang vormen voor de oprit en in zich de noodzakelijke faciliteiten voor de postdiensten (die een brievenbus verlangen aan de straatzijde) bevatten. Het hof voegt daar ook aan toe dat in landelijke gebieden de ingang tot hoes vaak voorzien is van penanten, zonder dat dit de residentialisering als zodanig in de hand werkt.

In navolging van de eerste rechter brengt het hof ook mede in rekening dat de oprichting zonder stedenbouwkundige vergunning reeds bekend was bij appellant sinds 4 februari 1997, en dat er gewacht werd tot 2 mei 2005, zijnde meer dan acht jaar, alvorens er geverbaliseerd of opgetreden werd.

Dit alles in acht genomen acht het hof de herstellvordering van appellant, gericht op de afbraak van de garage en de penanten, kennelijk onredelijk.

3.5. Louter ten overvloede merkt het hof op dat het zeer de vraag is in welke mate appellant de *afbraak* kan vorderen van beweerdelijk in 1995/96 opgerichte constructies, wanneer hij zich louter steunt op het met de bestemmingsvoorschriften strijdig gebruik na 1 mei 2000, strafbaar gesteld door art. 6.1.1., lid 1, 6° VCRO en voorheen door art. 146, lid 1, 6° DORO (en dus niet tegelijk op de samenloop met het oprichtingsmisdrijf, dat in de periode 1995/96 strafbaar was gesteld door art. 99 § 1, 1° juncto 146, lid 1 1° DORO en thans door art. 4.2.1., 1° juncto 6.1.1., lid 1. 1° VCRO).

De herstellvordering is immers een civiele vordering, erop gericht in natura de schade te herstellen aangericht door de stedenbouwkundige inbreuk waarop ze geënt is. In de mate

dat de herstellvordering enkel gesteund zou zijn (en kunnen zijn) op het In deze normaal, louter gebruik overeenkomstig de aard en ligging van de kwestieuze constructies en niet op de oprichting of instandhouding ervan, stelt zich de vraag of de inwilliging van de door appelland ingestelde herstellvordering tot meer zou kunnen leiden dan tot een staking van een dergelijk gebruik.

In dat geval stelt zich des te meer de vraag of de goede ruimtelijke ordening wel gebaat is met het opleggen van voornoemd gebruiksverbod van deze constructies, waarvan het voortbestaan als zodanig niet (meer) in vraag wordt gesteld of kan worden gesteld.

Maar hoe dan ook, en zoals onder overweging 3.4. uiteengezet, weerhoudt het hof in deze het kennelijk onredelijk karakter van de herstellvordering, zelfs in de hypothese dat daarmee niet alleen de staking van het gebruik maar ook de afbraak zou kunnen worden bekomen en/of de samenloop met het oprichtingsmisdrijf zou kunnen worden weerhouden.²

4.

Als in het ongelijk gestelde partij wordt appelland verwezen in de gedingkosten van beide instanties.

Wat de rechtsplegingsvergoedingen betreft, is het zo dat sinds de tussenkomst van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 8 maart 2012 (arrest nr. 43/2012, www.grondwettelijkhof.be, inzake de herstellvordering voor de civiele rechter gesteund op art. 149 DORO – 6.1.41.VCRO) geïntimeerde ten aanzien van appelland geen aanspraak meer kan maken op enige rechtsplegingsvergoeding. Het grondwettelijk hof overwoog hierbij dat de betrokken overheid bij het instellen van de herstellvordering (en overigens ook bij het voeren van verweer op de stakingsvordering gesteund op art. 154 DORO - 6.1.47 VCRO – zie arrest nr. 57/2013 van 25 april 2013, www.grondwettelijkhof.be) handelt in het openbaar belang en dat hij dit net zoals de leden van het Openbaar Ministerie moet kunnen doen zonder rekening te moeten houden met het financiële risico verbonden aan het proces.

Meteen dient dus ook het incidenteel hoger beroep van geïntimeerde, erop gericht een hogere rechtsplegingsvergoeding te bekomen dan door de eerste rechter toegekend, als ongegrond te worden afgewezen.

Alle anders luidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

² Dit laatste zou overigens impliceren dat wordt aangenomen dat geen vijf jaren zijn verstreken tussen het voltooiën van het oprichtingsmisdrijf en 2 mei 2000, wat hic et nunc niet duidelijk is nu het tijdstip waarop de voltooiing van dit oprichtingsmisdrijf wordt gesitueerd, ruim wordt omschreven als zijnde "1995/1996".

**OM DIE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verder oordelend na tussenarrest.

Verklaart het hoger beroep van appelllant slechts in navolgende beperkte mate gegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis in de mate dat het de herstellvordering van appelllant heeft afgewezen en appelllant heeft verwezen in de gedingkosten van de eerste aanleg, maar zegt daarbij voor recht dat aan geïntimeerde geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is.

Verwijst appelllant in de gedingkosten van deze instantie en begroot ze aan de zijde van geïntimeerde op nihil.

Aldus gewezen door de negende kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw M. Beerens

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer M. Baranyai

Raadsheer,

De heer Ph. Moens

Raadsheer,

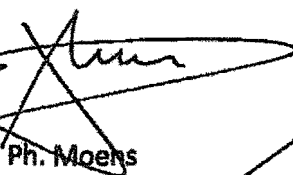
en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en veertien,

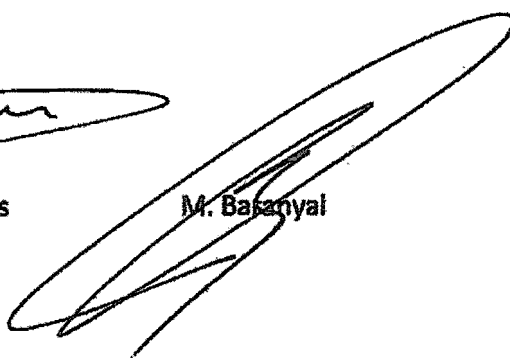
bijgestaan door

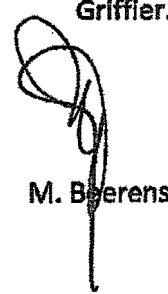
Mevrouw M. Vercruysse

Griffier.

M. Vercruysse

Ph. Moens

M. Baranyai

M. Beerens

